Tibold Szabina

…Ha a halál árnyékában járnék is…

Tapasztalatom szerint nincsenek véletlenek…

Az Univerzum megállás nélkül kering egy félelmetes táncban, állandóan alkotván és újraalkotván Önmagát, megnevezhetetlen szépségű képeket és mintákat alakítván sötét, megfejthetetlen Káoszból.

Minden időzített, ugyanakkor tervezetlen.

A 'meglepetés' eleme ősanya álmainak ajándéka, a 'tartalom' eleme kreativitásának hatalma.

Minden mulandó, minden jelentős – a Múlt, Jelen és Jövő a 'Most' alakulóban.

Ebben a 'Most'-ban ráébredünk ürességünkre és teljességünkre, ebben a 'Most'-ban felismerjük fájdalmunkat és gyönyörünket. Ebben a 'Most'-ban mi alkotjuk saját mintáinkat vágyainkból, félelmeinkből, szenvedélyeinkből és szeretetünkből.

Jezabel

Jezabel, bokádat
aranylánc öleli,
Csípődet csilingelő
öv fedi,
Hófehér kebleid
selyembe rejlenek,
Karjaidon ezüstkarikák
sora rezeg –
Nyakad körül csillogó
kaláris kígyózik,
Apró füleiden
fürtös függő játszik,
Hajad tengerében
Holdtalan az éj,
Körülötted rózsák illata
regél…
Jezabel, az Istennő
benned megaláztatott,
De szépséged egy jövő létben
újra láthatod!

Fekete Özvegy

Éjfekete köntösében
Csendben megbújik
a sötétben,
Titkát senki nem ismeri,
Párját a gyönyör után
megeszi,
Picinyeit vattafelhőben
neveli
Majd a szélben őket
Útnak engedi –
Terjedelmes hasán
Vörös homokóra,
Jelzi, hogy Ő az Idők
tartója
Suttogva regéli egy
Ősi mende-monda,
Hogy Fekete Özvegy lesz
Világunk alkonya…

Vonakodás

Mi az ami elmos –
Szerelem?
Vagy égek a poklok
Legforróbb tüzében?
Vagy talán csak
Testem folyói áradnak?
Pillantásod tavasz-sugarától
Zsongok mint egy
méhkas?
Nem szólsz, nem segítesz,
Csupán ontod rám
Titkos kívánságod,
Mint egy babiloni
átkot,
Karodat nem nyújtod
felém,
Nem –
Csak némán izzol
Önmagad hevében!

Tűz Bika

Hatalmas homlokán
A horizont lángol,
Arany szarvai között
Egy világ feltárul –
Fényzáporában
Napkorong születik,
Hófehér tehénben
Ikerpár fogamzik…
Lángoktól nemzett
A világ közepén,
Gyönyöre a vulkánokban
él –
Könnyeit az Óceánok
sírják,
Hatalmas dühét
Az istenek is fojtják,
Orrából a lángok
A Hold felé csapnak,
Vérvörösre festik arcát
E földi alkonyatnak.

Az Elveszett

Ő ment, slattyogott
az úton,
Kopott csukái klappogtak,
nem osont!
Lelke gyáván vacogott
hasában,
Nem remélt semmit,
Ő élt, porosan, maskarában.

Átlépett minden repedést
útjában,
Magamögé köpött, majd
pattintott kínjában.
Élete telve nyomorúsággal,
Megsózván itt-ott
Avas babonával –
A jóban nem bízik,
Nem hisz Szépségben sem,
Nem imádja a Holdat,
Mond' „nem az én esetem"!

Ő csak csoszog
Fáradtan az úton,
Szakadt gúnyáján
A folt folton…
Napnak mögötte
Citromba fullad,
Jázmin illata köszönti
a Holdat –
Ő nem néz, nem kutat,
Csak süketen, s vakon
Koptatja
az utat…

Innána Jelenése

Lebegtem fürdőmben
A telihold alatt,
Testem teljessége
Tükrözte a Holdat

Innána Áldása
Lüktet minden
Nőben,
Innána gyönyöre
Fény születendőben

Azúr csillogásban
gyertyafények között
Lelkem kívánt
Csendet
És mély álomködöt…

Innána ereje
Lapul minden
Nőben,
Innána szépsége
Tükör a kezemben.

Meglepetés

Lassan kibontogatott,
Mint egy karácsonyi
csomagot,
Majd a gyűrött
Halmazból kiemelt,
S gyönyör-könnyekkel
mosolygott –
Gyengéd ujjak között
Csodálattal szemlélt,
Dobogó szívéről,
A mellkasa regélt,
Puha ujjakkal
Csendben felfedezett,
Magára öltött,
S végre az enyém lett…

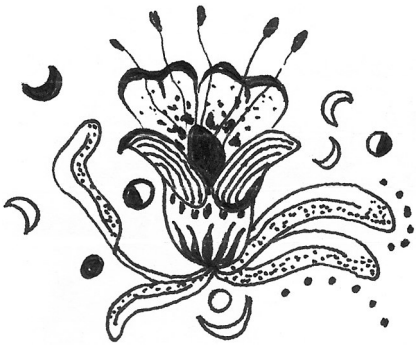

Hibátlan Kör
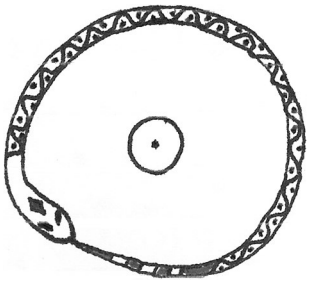
Kaptam Észak csillagának
Titkos ígéretét –
Megfogantam Délen,
S lelkem reményben élt,
Kelet Kitárta Kapuját,
Bejárhattam a világát,
Arcom Nyugaton
A Napba fúlt
S lelkem az utolsó
Ígéretben megújult.